

Sygn. akt VI A Ca 1856/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Krystyna Karolus – Franczyk

Sędzia SA – Regina Owczarek – Jędrasik (spr.)

Sędzia SA – Anna Orłowska

Protokolant: – sekr. sądowy Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 19 sierpnia 2013 r.

sygn. akt XVII AmK 3/11

I oddala apelację;

II zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIA Ca 1856 / 13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2011r. nr (...) Prezes Urzędu Transportu Kolejowego / dalej jako pozwany, Prezes UTK / nałożył na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 81.769 zł w związku z naruszeniem przez ww. przewoźnika kolejowego art. 8 ust.1 rozporządzenia (WE) nr 137 / 2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L nr 315 z 03.12.2007) polegającym na nieudzieleniu w dniach 12-14 grudnia 2010r. na żądanie pasażerów informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży na dworcu kolejowym D..

Spółka (...) / dalej jako powódka, powodowa Spółka, Spółka (...) / wniosła odwołanie od wyżej wskazanej decyzji.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2013r., sygn. akt XVII AmK 3 / 11 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia.

Powodowa Spółka jest przedsiębiorcą świadczącym usługi polegające na komercyjnym przewozie osób. Prezes UTK udzielił 28 grudnia 2004r. powodowej Spółce licencji na wykonywanie przewozów kolejowych osób. W ramach tej działalności Spółka (...) realizowała w 2010r. przewozy pasażerskie na stacji kolejowej D..

W dniu 12 grudnia 2010r. zaczął obowiązywać nowy rozkład jazdy pociągów (...).

Na potrzeby prowadzonej działalności powodowa Spółka zawarła 17 sierpnia 2010r. z innym przewoźnikiem – (...) SA umowę „O wzajemnym świadczeniu kolejowych usług przewozowych”, na podstawie której strony zobowiązały się do wzajemnej sprzedaży biletów w użytkowanych przez siebie kasach biletowych oraz świadczenia w nich innych usług ściśle związanych z przewozem osób, rzeczy i zwierząt , a w szczególności prowadzenia punktów informacji dla klientów.

(...) S.A. zawarła 31 grudnia 2009r. z (...) s.c. w D. umowę agencyjną , na podstawie której (...) s.c. zobowiązała się do sprzedaży biletów kolejowych na stacji kolejowej D.. Zgodnie z umową sprzedawca biletów był również obowiązany do udzielania informacji kolejowych. W umowie tej Spółka (...) zobowiązała się do odpłatnego przekazywania plakatowych i sieciowych rozkładów jazdy. Spółka (...) wystąpiła 24 czerwca 2010r.- za pośrednictwem poczty elektronicznej- do (...) s.c. o przesłanie informacji o zapotrzebowaniu na sieciowy rozkład jazdy (...).

Z uwagi na brak sieciowego rozkładu jazdy pociągów (...) w pierwszych dniach obowiązywania nowego rozkładu jazdy (...) pracownik kasy biletowej „(...)” s.c. stacji kolejowej D. nie posiadał możliwości udzielania pasażerom informacji o rozkładzie jazdy. Możliwość udzielenia powyższych informacji zaistniała około 14 grudnia 2010r.

Na stacji kolejowej D. zostało odprawionych na przejazdy pociągami powodowej Spółki 228 pasażerów w dniu 12 grudnia 2010r., 132 pasażerów w dniu 13 grudnia 2010r. oraz 192 pasażerów w dniu 14 grudnia 2010r.

Powodowa Spółka uzyskała w 2010r. przychód w wysokości 545.123.923,55 zł.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w toku postępowania administracyjnego zostało udowodnione zeznaniami świadka M. Ś., iż w dniach 12-14 grudnia 2010r. na dworcu kolejowym D. pasażerowie nie mogli uzyskać informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży z powodu braku wyposażenia kasy kolejowej w sieciowy rozkład jazdy pociągów na lata (...)

Sąd I instancji uznał za nieudowodnione twierdzenie powódki , że rozkład jazdy został dostarczony 3 grudnia 2010r. Sąd Okręgowy wskazał, że kserokopia pisemnego oświadczenia nie ma walorów dokumentu, a samo pisemne oświadczenie nie jest równoważne z zeznaniem świadka.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z przepisem art. 8 rozporządzenia (WE) Nr 1371 / 2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym / dalej jako rozporządzenie Nr 1371 / 2007 (WE)/ obowiązek udzielania pasażerom informacji , obejmujący między innymi obowiązek informowania o rozkładach jazdy i warunkach odbycia najszybszej podróży, spoczywa w równym stopniu na przedsiębiorstwie kolejowym, co na sprzedawcy biletów. Jest zatem sprawą przedsiębiorstwa kolejowego w jaki sposób wywiąże się z tego obowiązku, czy będzie opierał się na własnym systemie informacji , czy też powierzy zadania w tym zakresie innym osobom. W przypadku stacji D. nie było innego miejsca do uzyskania informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży niż kasa biletowa. W związku z tym brak informacji na ten temat również w kasie biletowej powodował, że powodowa Spółka nie wywiązała się z obowiązku wynikającego z art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371 / 2007 (WE).

W związku z tym Sąd I instancji przyjął, że nałożenie na powódkę kary pieniężnej znajduje podstawę prawną w przepisie art. 66 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 28 marca 2003r. o transporcie kolejowym / dalej jako ustawa o transporcie kolejowym, tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1594 ze zm./.

Ustosunkowując się do zarzutu powódki braku po jej stronie winy Sąd I instancji wskazał, że powołany przepis nie uzależnia kary od zawinienia ukaranego podmiotu. Ze sformułowania „karze pieniężnej podlega: ...” użytego w przepisie art. 66 ust.1 ustawy o transporcie kolejowym wynika, że Prezes UTK jest obowiązany, a nie uprawniony, do nałożenia kary pieniężnej w razie stwierdzenia okoliczności podlegającej karze / analogicznie wyrok SN z 25 kwietnia 2007r., sygn. akt IIISK 1 / 07/. Taką interpretację potwierdza doktryna, która wskazuje, że to ustawodawca decyduje o tym, czy w konkretnym przypadku pozostawi kwestię nałożenia kary pieniężnej swobodnemu uznaniu organu administracji, czy też nałoży na ten organ obowiązek wymierzenia sankcji, pozwalając jedynie miarkować jej wysokość. Tak też zdecydował ustawodawca w art.66 ustawy o transporcie kolejowym, według którego ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes UTK uwzględnia zakres naruszenia przepisu, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe / art. 66 ust.2b ustawy o transporcie kolejowym/.

Zarzuty odwołania dotyczące naruszenia przez Prezesa UTK przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy uznał za nieskuteczne.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wobec braku podstaw do jego uwzględnienia / art. 479⁷⁵ §1 k.p.c./.

Powódka zaskarżyła wyrok z dnia 19 sierpnia 2013r. w całości, wnosząc o jego zmianę i uchylenie zaskarżonej decyzji, nakładającej na powódkę karę pieniężną, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za I oraz II instancję.

Powodowa Spółka zarzuca:

1/ naruszenie prawa materialnego, tj. art.8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371/2007(WE) poprzez jego zastosowanie w sytuacji, w której informacje o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży w okresie 12-14 grudnia 2010r. były dostępne dla pasażerów na stacji kolejowej w D.,

2/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371 / 2007(WE) poprzez jego zastosowanie w sytuacji, w której żaden z pasażerów na stacji D. nie wystąpił z żądaniem udzielenia informacji wymienionych w załączniku II część I w odniesieniu do podróży objętych umowami transportowymi oferowanymi przez dane przedsiębiorstwo kolejowe,

3/ naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię, tj. art. 66 ust.1 pkt 4 ustawy o transporcie kolejowym wskutek uznania, że przepis ten nie uzależnia nałożenia kary pieniężnej od stopnia zawinienia podmiotu,

4/ naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. faktu dostarczenia w dniu 3 grudnia 2010r. rozkładu jazdy edycji (...) osobie obsługującej kasę w D.,

5/ naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art.233 §1 k.p.c. w związku z art.245 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że na stacji D. nie było innego miejsca do uzyskania informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży oraz że w/w informacje nie były dostępne w kasie biletowej, co spowodowało, że powódka nie wywiązała się z obowiązku udzielenia informacji na żądanie pasażerów,

6/ naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233§1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie zeznań świadka M. Ś. za wiarygodne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie ma uzasadnionych podstaw.

Jest poza sporem, że na stacji kolejowej D. przewozy pasażerskie były w grudniu 2010r. realizowane przez następujących przewoźników kolejowych: (...) S.A., (...) sp. z o.o. oraz powodową Spółkę. Na dworcu kolejowym D. znajdowała się kasa biletowa, należąca do wspólników (...) s.c., których przedmiotem działalności była sprzedaż biletów oraz udzielanie informacji.

W dniu 12 grudnia 2010r. doszło do zmiany rozkładu jazdy pociągów i został wprowadzony rozkład jazdy, obowiązujący na lata (...)

Na polecenie Prezesa UTK, zawarte w piśmie z dnia 14 grudnia 2010r. sygn. (...), pracownicy Urzędu Transportu Kolejowego dokonali 14 grudnia 2010r. kontroli w zakresie przestrzegania praw pasażerów wynikających z art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371/2007(WE) między innymi na stacji D..

Na okoliczność przebiegu i wyników kontroli na stacji D. została sporządzona 15 grudnia 2010r. przez kontrolujących notatka służbowa / k. 116 - 119 akt administracyjnych/. Jak wynika z tej notatki na dworcu D. znajdowały się rozkłady jazdy dla pociągów / przyjazd oraz odjazd / uruchamianych przez (...) S. A. oraz (...) Sp. z o.o. umieszczone w formie tablicy w poczekalni dworca oraz w formie plakatowej przy peronie nr 1. Wymienione rozkłady jazdy nie zawierały żadnych informacji dotyczących pociągów obsługiwanych przez powodową Spółkę, natomiast dane te znajdowały się w pomieszczeniu dworca kolejowego w formie wywieszki, umieszczonej w nieoznakowanym miejscu. Informacje przedstawione w powołanych wyżej rozkładach jazdy pociągów były zgodne z danymi zawartymi w ogólnodostępnym internetowym rozkładzie jazdy.

Informacji na temat przedmiotu kontroli udzielała kontrolującym W. K. (1) – agentka z (...) s.c. Według agentki na prośbę zainteresowanych podróżnych (...) s.c. w D. podaje do wiadomości szczegóły dotyczące obowiązującego rozkładu jazdy pociągów. Jednakże według tej agentki w dniu 14 grudnia 2010r. brak było możliwości zakupu biletu wraz z miejscówką na dzień 23 grudnia 2010r. na przejazd w pociągu (...) relacji G. (...) – W. (...) oraz nie było możliwości dokonania przedsprzedaży biletu wraz z rezerwacją miejsc na pociąg (...) w klasie I relacji W. (...) - B.. Według ustnego oświadczenia W. K. przyczyną takiego stanu rzeczy było nieposiadanie przez (...) s.c. rozkładu jazdy pociągów (...).

Zdaniem kontrolujących brak możliwości zakupu wyżej wskazanych biletów w powołaniu na brak rozkładu jazdy pociągów (...) świadczy o niemożności udzielenia informacji zainteresowanym podróżnym o dostępności miejsc na konkretny pociąg.

Jak wynika z notatki służbowej z kontroli przeprowadzonej 24 grudnia 2010r., w dniu 24 grudnia 2010r. (...) s.c. w D. na bieżąco informowała zainteresowanych podróżnych o dostępności miejsc w pociągach objętych rozkładem jazdy (...) / k. 124 - 125 akt administracyjnych / .

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzono 10 stycznia 2011r. dowód z zeznań świadka M. Ś. jako pracownika (...) s.c., dokonującego sprzedaży biletów oraz udzielającego informacji podróżnym w kasie biletowej na dworcu kolejowym stacji D.. Dowód został przeprowadzony między innymi na okoliczność braku możliwości uzyskania informacji o rozkładzie jazdy w wybranych relacjach przed rozpoczęciem podróży. Dowód został przeprowadzony z udziałem osób reprezentujących przewoźników w tym osoby reprezentującej powodową Spółkę. Według zeznań tego świadka, jako pracownik „(...)” s.c. świadek dysponował dostępem do informacji zawartych w sieciowym rozkładzie jazdy pociągów (...) (numery pociągów, godz. odjazdów i przyjazdów pociągów) od dnia około 14 grudnia 2010r. Świadek zeznała wyraźnie, że przyczyną braku możliwości uzyskania informacji o rozkładzie jazdy w wybranych relacjach przed rozpoczęciem podróży był „brak możliwości zakupu” przez (...) s.c. w D. sieciowego rozkładu jazdy pociągów (...). Natomiast w dacie przeprowadzania dowodu świadek miała materiały pozwalające na poinformowanie podróżnych o rozkładzie jazdy pociągów w dowolnie wybranych relacjach / protokół przesłuchania świadka z dnia 10 stycznia 2011r. – k. 140-148 akt adm./.

Na podstawie wyżej wskazanych dowodów Prezes UTK ustalił w zaskarżonej decyzji, że w kasie biletowej na dworcu kolejowym D. w dniach 12-14 grudnia 2010r. pasażerowie nie mogli uzyskać informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży, co było spowodowane brakiem wyposażenia kasy w sieciowy rozkład jazdy pociągów (...), obowiązujący od 12 grudnia 2010r. Prezes UTK wskazał, że do zakresu informacji dostarczanych przed podróżą należą: ogólne warunki umów mające zastosowanie do umowy, rozkłady jazdy, warunki odbycia najszybszej podróży, warunki najniższych opłat za przewóz, dostępność, warunki dostępu i dostosowanie pociągu do potrzeb osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej, możliwość i warunki przewozu rowerów, dostępność miejsc siedzących w wagonach dla palących i dla niepalących w klasie pierwszej i drugiej oraz w kuszetkach i wagonach sypialnych, działania mogące przerwać lub opóźnić połączenia, usługi dostępne w pociągu, procedury odbioru zagubionego bagażu, procedury wnoszenia skarg. Tak więc pasażer ma prawo żądać od przedsiębiorstwa kolejowego informacji o obowiązującym rozkładzie jazdy.

W odwołaniu od decyzji powodowa Spółka podnosiła, że w kasie biletowej w D. były informacje o rozkładach jazdy. Powódka wywodziła, że sieciowy rozkład jazdy pociągów nie jest jedynym dokumentem, na podstawie którego kasjer biletowy może udzielić informacji o rozkładzie jazdy pociągów oraz iż powódka mogła zapewnić informacje w innej formie niż w formie sieciowego rozkładu. Na poparcie zarzutów w tym zakresie powodowa Spółka powoływała tylko notatkę przekazaną przedstawicielowi UTK podczas kontroli w D., twierdząc, że niezależnie od zapisów umowy nakładającej na (...) obowiązek dostarczenia rozkładów jazdy do kasy w D., powódka w dniu 3 grudnia 2010r. dostarczyła rozkład jazdy pociągów powódki do tejże kasy biletowej.

Skoro więc powodowa Spółka twierdziła w odwołaniu, że w kasie biletowej w D. były informacje o rozkładach jazdy inne niż sieciowy rozkład jazdy pociągów (...), lecz umożliwiające wykonanie obowiązku informacyjnego w zakresie wynikającym z art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371 / 2007 (WE), to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia tej okoliczności. Powodowa Spółka nie przedstawiła żadnych dowodów w tym zakresie i nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych, podkreślić bowiem należy, że w świetle zarzutu powódki sporna była kwestia rodzaju dokumentu / dokumentów/, umożliwiającego / umożliwiających / pracownikom kasy udzielanie stosownych informacji oraz faktu posiadania tego rodzaju dokumentu przez pracowników kasy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy był uprawniony oprzeć się na materiale dowodowym zebranym w postępowaniu administracyjnym i na podstawie tego materiału poczynić ustalenia faktyczne. Sąd I instancji prawidłowo zatem na podstawie zeznań świadka M. Ś. ustalił, że w dniach 12-14 grudnia 2010r. na dworcu kolejowym D. pasażerowie nie mogli uzyskać informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży z powodu braku wyposażenia kasy kolejowej w sieciowy rozkład jazdy pociągów na lata (...). Dodać trzeba, że zeznania tego świadka znajdowały potwierdzenie w dokumentach kontroli przeprowadzonej przez pracowników UTK w dniu 14 grudnia 2010r.

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut apelacji naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Podnosząc w apelacji zarzut naruszenia art. 233§ 1 k.p.c. strona musi wykazać, jakich dowodów sąd nie ocenił lub ocenił wadliwie, jakie fakty pominął i jaki wpływ pominięcie faktów, czy dowodów miało na treść orzeczenia / por. wyrok SN z dnia 5 września 2002r. IICKN 916 / 00 – LEX nr 56897/. Tylko ocena rażąco błędna lub oczywiście sprzeczna z treścią materiału dowodowego, nieodpowiadająca zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, może czynić usprawiedliwionym zarzut naruszenia art. 233§ 1 k.p.c. Gdy Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym z całości materiału dowodowego, z którego można wysnuć także wnioski odmienne, nie można mu przypisać zarzutu naruszenia art.233 § 1 k.p.c. Takie działanie mieści się bowiem w przyznanych kompetencjach do swobodnego uznania, którą z możliwych wersji uznaje za prawdziwą / wyroki SN: z 27 września 2002r., IICKN 817 /00 LEX nr 56906, z 9 stycznia 2004r., IVCK339 / 02 – LEX nr 175929 /. Skuteczne zgłoszenie zarzutu naruszenia art.233§ 1 k.p.c. nie może ograniczyć się do wskazania, że możliwe były inne wnioski odnośnie do faktów, lecz polega na wykazaniu, że wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający w świetle zasad doświadczenia życiowego były niemożliwe / wyrok SN z 6 czerwca 2003r., IVCK 274 / 02 – LEX nr 146440/.

Apelacja powódki nie spełnia wyżej wskazanych wymogów. Kwestionując wiarygodność zeznań świadka M. Ś. powodowa Spółka wywodzi w apelacji, że świadek nie pamiętała konkretnej daty, od której w kasie na stacji kolejowej w D. dostępny był sieciowy rozkład jazdy pociągów (...) oraz że zeznania świadka sprzeczne są z pisemnym oświadczeniem złożonym do akt postępowania administracyjnego, a dotyczącym dostarczenia do kasy przez powodową Spółkę w dniu 3 grudnia 2010r. rozkładu jazdy pociągów / k. 147 akt administracyjnych /.

Okoliczność, że świadek nie pamiętała dokładnej daty otrzymania sieciowego rozkładu jazdy pociągów (...) i dlatego podała tę datę jako „ok. 14 grudnia 2010r.” nie czyni sama przez się zeznania niewiarygodnym. Powoływana zaś kserokopia dokumentu z k. 147 akt administracyjnych dotyczy innej okoliczności niż ta, na którą zeznawała świadek.

Nie zasługują także na uwzględnienie zarzuty apelacji pominięcia dowodu w postaci dokumentu prywatnego, z którego- zdaniem powódki - wynika, że rozkład jazdy pociągów powódki został dostarczony do kasy kolejowej D. w dniu 3 grudnia 2010r./ k. 147 akt administracyjnych/. Kserokopia powoływanego przez powódkę dokumentu nie została właściwie potwierdzona za zgodność z oryginałem, nie może zatem stanowić dowodu z dokumentu. Jednakże przede wszystkim należy wskazać, że zawarte w tej kserokopii oświadczenie dotyczy przekazania do kasy na stacji D. wyłącznie materiałów dotyczących pociągów tylko powodowej Spółki. Powołana kserokopia nie może więc stanowić dowodu posiadania przez kasę na stacji D. dokumentów umożliwiających udzielanie pasażerom informacji o jakich mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia Nr 1371 / 2007 (WE).

Zgodnie bowiem z przepisem art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371/ 2007 (WE) przedsiębiorstwa kolejowe udzielają, czyli są zobowiązane udzielać, pasażerowi na jego żądanie przynajmniej informacji wymienionych w załączniku II część I, w odniesieniu do podróży objętych umowami transportowymi oferowanymi przez dane przedsiębiorstwo kolejowe. Minimalny zakres informacji udzielanych pasażerom przez przedsiębiorstwa kolejowe określa część I załącznika nr II do rozporządzenia Nr 1371/2007 (WE). Według zaś tego załącznika do zakresu informacji dostarczanych przed podróżą należą między innymi rozkłady jazdy i warunki odbycia najszybszej podróży lub warunki najniższych opłat za przewóz. Informacja o rozkładzie jazdy to nie tylko informacja o pociągach odjeżdżających lub przyjeżdżających z lub do danej stacji kolejowej, w danym przypadku stacji D.. Informacja obejmuje również dane o: możliwości przesiadki na inny pociąg w celu dotarcia do danej stacji docelowej, z którą nie ma bezpośredniego połączenia kolejowego ze stacji początkowej, skomunikowaniu pociągów na innej stacji, godzinie przyjazdu pociągu do stacji docelowej. Informacje dotyczące przesiadek winny zawierać dane o planowanych czasach odjazdu pociągu przesiadkowego niezależnie od tego, które przedsiębiorstwo kolejowe zapewnia te możliwości przesiadek / por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2012r. C- 136 /11 – LEX nr 1227114/. Obowiązek informowania pasażerów o rozkładach jazdy obejmuje obowiązek udzielenia informacji dotyczącej planu podróży wskazanego przez podróżnego. Dlatego też pełna realizacja uprawnień wynikających z art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371 /2007 (WE) może zostać dokonana tylko, wtedy gdy pasażer uzyska dostęp do planów przejazdów wszystkich przewoźników na danej sieci kolejowej.

Skoro więc w dniach 12-14 grudnia 2010r. na stacji D. wobec braku w kasie biletowej sieciowego rozkładu jazdy pociągów (...) nie istniała możliwość udzielania pasażerom informacji o rozkładzie jazdy i warunkach odbycia najszybszej podróży w zakresie wynikającym z przepisu art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371/2007 (WE), to prawidłowe jest ustalenie, że powodowa Spółka realizująca przewozy kolejowe osób na tej stacji dopuściła się naruszenia przepisu art. 8ust.1 rozporządzenia Nr 1371/2007(WE).

Powyższego ustalenia nie podważa podnoszona w apelacji okoliczność, że żaden z pasażerów na stacji D. nie wystąpił z żądaniem udzielenia informacji wymienionych w załączniku II część I w odniesieniu do podróży objętych umowami transportowymi oferowanymi przez dane przedsiębiorstwo kolejowe oraz że do powodowej Spółki nie wpłynęła żadna skarga ze strony pasażera dotycząca nieudzielenia informacji przed rozpoczęciem podróży na stacji kolejowej D.. Z ustalenia, że w dniach 12-14 grudnia 2010r. pracownicy kasy biletowej na stacji D. nie mieli możliwości udzielania informacji wynikających z przepisu art.8 ust. 1 rozporządzenia Nr 1371/2007(WE) i na stacji nie było innej możliwości uzyskania takich informacji wynika, że pasażerowie nie mogli uzyskać informacji, do których byli uprawnieni. Takie ustalenie jest wystarczające do przyjęcia, że przewoźnik naruszył powołany przepis bez potrzeby

badania, czy pasażerowie występowali z takim żądaniem i ilu pasażerów zgłosiło żądanie. Dla wykonania obowiązków ustanowionych wskazanym przepisem jest wystarczające stworzenie warunków do udzielania informacji, a jeżeli takie warunki istnieją przewoźnik wykonuje obowiązek nawet wówczas, gdy nie może wykazać, że pasażerowie żądali informacji. Dla ustalenia, czy przewoźnik wykonuje przepis art. 8 ust. 1 rozporządzenia Nr 1371/ 2007(WE) nie jest niezbędne ustalenie, czy pasażerowie występowali z żądaniem informacji oraz czy składali skargi w tym zakresie.

W uzasadnieniu apelacji powódka ponownie podnosi, że na podstawie umowy z przewoźnikami, to na (...) spoczywał obowiązek dostarczenia do kasy na stacji w D. sieciowego rozkładu jazdy. Należy jednak podzielić pogląd Prezesa UTK oraz Sądu I instancji, że w świetle przepisu art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371/ 2007(WE) każdy przewoźnik kolejowy jest zobowiązany wobec swoich pasażerów / potencjalnych pasażerów/ do udzielania informacji i każdy przewoźnik kolejowy jest odpowiedzialny wobec tych pasażerów za udzielanie informacji. Sposób realizacji tego obowiązku pozostawiono przewoźnikom kolejowym, jednakże nie ma podstaw do przyjęcia, że odpowiedzialność za wykonanie obowiązku informacji wyłącza powierzenie wykonywania tego obowiązku innemu przewoźnikowi lub sprzedawcy biletów.

Z tych też względów zarzuty apelacji naruszenia przepisu art. 8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371 / 2007(WE) są nietrafne.

Wobec prawidłowego ustalenia, że powodowa Spółka naruszyła przepis art. 8 ust. 1 rozporządzenia Nr 1371 / 2007(WE), nałożenie na Spółkę (...) kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 66 ust. 1 pkt 4 ustawy o transporcie kolejowym, według którego karze pieniężnej podlega przewoźnik kolejowy, zarządca infrastruktury kolejowej, właściciel dworca kolejowego bądź zarządzający dworcem, sprzedawca biletów, operator turystyczny, który nie przestrzega lub narusza przepisy między innymi art.8 ust.1 rozporządzenia Nr 1371/ 2007(WE).

Wbrew zarzutowi apelacji przepis art. 66 ust.1 ustawy o transporcie kolejowym nie wprowadza jako przesłanki nałożenia kary pieniężnej możliwości przypisania przewoźnikowi „winy” za sankcjonowane uchybienie. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, sformułowanie „Karze pieniężnej podlega:” użyte w powołanym przepisie świadczy o obowiązku Prezesa UTK nałożenia kary w razie stwierdzenia naruszenia opisanego w poszczególnych punktach tego ustępu, w których również brak jest odwołania do zawinionego zachowania. Dla przyjęcia, że przesłanką nałożenia kary pieniężnej jest zawinione zachowanie podmiotu, nie jest wystarczająca okoliczność, że kary pieniężne pełnią między innymi funkcję represyjną.

W konsekwencji należy stwierdzić, że zaskarżony wyrok, oddalający odwołanie powódki, jest prawidłowy.

Apelacja powódki jako niezasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu zgodnie z przepisami art. 98§ 1 i §3, art.99, art. 108§1 i art. 109 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. Wobec powyższego zasądzone od powódki na rzecz Prezesa UTK - tytułem zwrotu kosztów procesu w II instancji- kwotę 270 zł stosownie do przepisu § 14 ust. 3 pkt 3 oraz 12 ust1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu / tekst jedn. Dz. U z 2013r. poz. 490 /. Uwzględniono przy tym, że pełnomocnictwo dla radcy prawnego reprezentującego pozwanego w postępowaniu przed Sądem I instancji nie zostało odwołane i ten pełnomocnik udzielił odpowiedzi na apelację. Dlatego też wystąpienie w postępowaniu apelacyjnym również drugiego nowego pełnomocnika nie uzasadnia przyjęcia, że w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny, brak jest zatem podstaw do zastosowania 100% stawki minimalnej.